

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

w sprawie **J. J.** ,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu 12 lutego 2026 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z 13 listopada 2025 r., IV KO 46/25,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności,

postanowił

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę wniosku skazanego o wznowienie postępowania przekazać Sądowi Najwyższemu do ponownego rozpoznania.

Andrzej Stępka

Piotr Mirek

Andrzej Tomczyk

UZASADNIENIE

J.J. wystąpił do Sądu Najwyższego z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 lutego 2023 r., II AKa 383/21, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z 21 maja 2019 r., V K 194/17.

Postanowieniem z 13 listopada 2025 r., IV KO 46/25, wydanym w trybie art. 545 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. Zaskarżając je podniósł, że „z postanowieniem nie sposób się zgodzić, gdyż nie wyjaśniono wszystkich istotnych okoliczności ...”, które następnie wymieniał, wskazując mankamenty postępowania przed sądami powszechnymi w I i II instancji i naruszone przepisy. W podsumowaniu stwierdził, że jest niewinny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione przez skazanego zażalenie spowodowało konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia, ale nie z przyczyn opisanych w jego uzasadnieniu.

Zauważyć bowiem należy, że wniosek skazanego o wznowienie postępowania rozpoznał Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego – sędziego SN Antoniego Bojańczyka. Sędzia ten został powołany na urząd sędziego Sądu Najwyższego (pierwotnie do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych) przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniem z dnia 10 października 2018 r., nr 1130.48.2018 (M.P. z 2018 r., poz. 1029), na skutek wydania uchwały nr 331/2018 z dnia 28 sierpnia 2018 r. przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Istotną okolicznością w sprawie jest również to, że Prezydent RP powołał Antoniego Bojańczyka do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego nie tylko pomimo zaskarżenia uchwały KRS 331/2018 obejmującej wniosek o jego powołanie i niezakończenia postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym do chwili powołania, ale również wbrew wcześniej wydanemu postanowieniu tego Sądu z 27 września 2018 r., w którym zostało wstrzymane wykonanie przedmiotowej uchwały (sygn. akt II GW 28/18). Wstrzymanie wykonania uchwały Krajowej Rady Sądownictwa było dodatkową okolicznością powodującą, że uchwała ta nie mogła stanowić skutecznego wniosku o powołanie

do pełnienia urzędu sędziego w ujęciu art. 179 Konstytucji. Postanowienie o wstrzymaniu wykonania uchwały, jako formalnie prawomocne, było wiążące dla uczestników postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym, tego Sądu i dla innych sądów (chodzi między innymi o Sąd Najwyższy) oraz innych organów państwowych (obejmuje to także Krajową Radę Sądownictwa i Prezydenta RP) i organów administracji publicznej (art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). Doszło więc do oczywistego zignorowania prawomocnego orzeczenia sądowego przez Prezydenta RP, jak i przez Antoniego Bojańczyka, który pomimo wydania tego postanowienia przyjął akt powołania, co – gdyby nie zastrzeżenie zawarte w pkt 11.2 uzasadnienia wyroku NSA z 21 września 2021 r. (II GOK 10/18) uchylającego uchwałę KRS w jej punkcie 1., podawałoby w wątpliwość skuteczność tego powołania w ogóle.

Wniesione przez skazanego zażalenie musiało więc skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia, z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wynika to choćby z tezy 1. uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. - będącej zasadą prawną, czy z tezy 2. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r. (sygn. akt I KZP 2/22), w których wskazuje się, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

W konsekwencji, należało przekazać sprawę wniosku skazanego o wznowienie postępowania Sądowi Najwyższemu do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu tego wniosku niezbędne będzie niedopuszczenie do uchybienia, którym dotknięte było postępowanie zakończone uchylonym postanowieniem.

[J.J.]

[a.ł]

Andrzej Stępka

Piotr Mirek

Andrzej Tomczyk